

Story 01

‘ไม่พอ’

-สตอรี่ส่วนนี้เกิดก่อนเข้ามาในไนท์เรเวน1ปี-

วันและคืนที่ผ่านไปตัวเขาเองก็ยังคงหมกมุ่นอยู่กับการทำอะไรบางอย่างเกี่ยวกับการทดลองเทคโนโลยีใหม่ๆ ของเขา วันแล้ววันเล่า ควินเองก็ไม่เคยหยุดที่จะทำมันเลยแม้แต่นอนก็ยังไม่นอน ความรู้สึกที่ว่าของตรงหน้า ต้องเสร็จนั้นมันอยู่ภายในใจเขาอยู่เสมอ

“ มันต้องออกมาดีแน่ๆ “

“ ฉันทุคมาก็รอบแล้วนะ “

ควินยังคงจดจ่ออยู่กับจอโฮโลแกรมสีฟ้า ใบหน้าโทรมจนดูเหมือนว่าเขานั้นไม่ได้นอนมาไม่ต่ำกว่า3วันแล้ว หมกตัวอยู่ในห้อง จนพ่อแม่เป็นห่วงเสียจนพวกเขาเคาะประตูแทบทุก1ชั่วโมง พยายามดิ้นดันให้เขาออกไปรับ แสงแต่นั้นก็เปล่าประโยชน์

ทันทีที่เขาได้ลองรันระบบมันอีกครั้ง

[ระบบขัดข้อง]

[Error code]

[โปรดตรวจสอบโค้ดของท่าน]

“ โธ่เอ๊ย!- “

เขาแทบอยากจะปิดกองของบนโต๊ะที่กำลังประกอบมันอยู่ทิ้งลงไปที่พื้นแต่ก็ทำได้เพียงเอนตัวพักผ่อนเพียงครู่ก่อนจะขยับขึ้นมาแก้มันอีกครั้ง รอบนี้ไม่มีปัญหาอะไรแต่ว่า

[ล้มเหลว]

[ระบบล้มเหลว]

[ตัวหุ่นยนต์ไม่สามารถใช้ได้]

“ แม้งเอ๊ย!- “

“ ฮี “

ควินผลตัวออกมาจากกองงานตรงหน้า เขาทำหุ่นยนต์ให้พ่อและแม่ เพื่อให้มันช่วยพวกเขาทำงานแทนตัวเขา หากวันหนึ่งจะต้องไปที่อื่น จะได้มีคนคอยดูแลคอยคุ้ยเป็นเพื่อน

“ ไม่พอ.. ทำไมมันถึงได้แค่นี้กันนะ “

“ ฉันลองมาตั้งหลายวิธีแล้วนะ... “

ในหัวก็พาย้อนไปถึงอดีตที่ขมจนอยากจะทำลายมันให้สิ้น ตัวเขาในวัยเด็กที่ไม่มีดีอะไรเลยนอกจากกำลังทะเลาะวิวาทไปทั่ว ‘ไอเด็กเวร!แกมันไม่มีอะไรดีนอกจากพลังหรือ!’

‘รู้ไว้ซะบ้าง! ไม่มีดีอะไรเลยแท้ๆ! ‘

‘ทำได้แค่นี้เองหรอบัสซามู ครูคาดหวังในตัวเธอนะ ‘

‘อย่าไปเล่นกับมันนะ เดี่ยวมันก็ลุกขึ้นมากัดหรือ ‘

.
.

‘แกมันไม่มีดีอะไรเลย! โสฬสไปจากที่นี่ซะ! ‘

‘แกก็เหมือนพ่อของแกนั่นแหละ ไม่มีดีอะไรเลยสักอย่าง ‘

ถ้อยคำคำทอมากมายภายในหัว ฉันคงไม่ตีเองจริงๆไม่มีดีอะไรเลยสักอย่าง ไม่เคยได้ดีเด่นสักอย่าง ไม่เคยเลย แม้แต่ครั้งหรือสองครั้ง

‘ฉันอยากเก่ง’

‘เก่งเพื่อปิดปากพวกมัน’

‘ที่กล้ามาดูถูกรอครบถ้วน’

มือของเขาคงว่าก็ด้าไฟฟ้าตัวโปรดขึ้นมา เลียบสายอะไรเสร็จสรรพ ควินเริ่มบรรเลงก็ด้าไฟฟ้าอย่างบ้าคลั่งไม่ยอมเด็ดขาด เขาจะไม่ยอมอีกต่อไปแล้ว จะไม่ยอมตกอยู่ใต้เท้าใครทั้งนั้น

‘ฉันจะเก่ง’

‘ต้องมากกว่านี้’

‘ให้มันมากกว่านี้!!’

เสียงก็ด้าไฟฟ้าที่ดังสนั่นบริเวณ นีวที่กดรูดยสายนั้นก็ยิ่งกรีดร้องขึ้นทุกที

‘ไม่พอ’

‘มันไม่พอ’

นีวเริ่มเป็นแผลเหวอะของการรูดยสายก็ด้าด้วยแรงที่มากเกินไปอีกทั้งยังรูดยสายแรงเกินไป

“ควินน์!”

เสียงที่แทรกเข้าโซนประสาทของเขาเข้าเต็มๆ ควินหอบเล็ก ๆ หันไปมองทางประตูก่อนจะยกมือขึ้นมาบังแสงที่ส่องเข้ามาจนแทบตา

“โอลูกบ้า! ทำบ้าอะไรเนี่ยหะ!”

“นีวเป็นแผลหมดแล้ว!”

ผู้เป็นแม่วิ่งเข้ามาด้วยท่าทีโมโหปนตกใจ หล่อนเข้ามาดูแผลก่อนที่ควินจะโดนค่ายกใหญ่ น้ำตาของแม่ที่หลังไหลพร่างพรูออกมา ทำให้ควินนั้นชะงักไป

“ปล่อยวางอดีตได้แล้วควินน์”

“เข้าใจไหม”

“ไม่ว่าแกลจะเป็นแบบไหน จะเก่งสู้ใครเขาได้ไหม จะแพ้หรือจะชนะ จะที่โหลหรือที่หนึ่งแกลก็เป็นลูกที่เก่งที่สุดในใจของแม่”

“ห้ามฝืนตัวเองห้ามทำร้ายตัวเอง เข้าใจใช่ไหมควิน! ถ้าแกลเป็นอะไรขึ้นมาแม่จะทำยังไง”

ครินที่ได้ฟังแม่พูดก็อดที่จะน้ำตาไหลไม่ได้ แม่เป็นห่วงมากขนาดนี้เลยหรอ..

“ อืม ผมสัญญา “

“ ผมจะไม่ทำให้แม่เป็นห่วงอีกแล้วครับ “

Fin.